

HỒI 789

Huyền Vũ Môn Chi Biến

K

hấu Trọng cùng Lý Thế Dân sánh vai bước ra khỏi Bắc môn Dịch Đình cung, nhắm hướng Huyền Vũ môn bước tới, đi theo có Vương Huyền Thứ, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Uất Trì Kính Đức, cộng thêm ba mươi Phi Vân vệ và ba mươi Huyền Giáp tinh binh.

Huyền Vũ môn mở lớn, quân cấm vệ đứng canh như thường lệ, không có chút gì khác lạ.

Khấu Trọng vẫn vẫn vương về mấy lời tâm phế của Dương Hư Ngạn trước khi chết. Thực ra trong tâm mỗi người đều có yêu ma dục vọng, nếu lỡ bị nó khống chế làm nô lệ thì sẽ như Dương Hư Ngạn, đến chết mới thôi. Gã cũng từng có dã tâm xưng bá thiên hạ, may thay cuối cùng đã thoát ra khỏi vũng bùn dục vọng ấy, không đến nỗi khiến Trung thổ rơi vào vòng khói lửa triền miên.

Mỗi khi nghĩ đến cảnh mặc tình rong ruổi trên thảo nguyên ngắm chân trời bao la vô tận, Khấu Trọng càng cảm thấy điều đó gần với bản thân mình, với mục đích của cuộc đời mình hơn. Từ sau khi quyết định giúp Lý Thế Dân thống nhất thiên hạ, chân trời trong tâm linh của gã như mở rộng vô hạn, và thời khắc quyết định đang nằm trước mắt.

Huyền Vũ môn thủ vệ nghiêm ngặt, đường vào sâu hun hút, như tượng trưng cho ngõ hẹp dẫn đến tương lai.

Tướng lĩnh giữ cổng là trợ thủ của Thường Hà, tên Kính Quân Hoằng, bước đến hạ giọng nói: "Bẩm cáo Tần vương, Thiếu soái, các tể tướng đã đặt bên trong cửa, thần xin tử thủ cửa vào."

Từ góc độ chỗ Khấu Trọng và Lý Thế Dân đang đứng nhìn vào trong, ba tầng cửa vắng lặng không một bóng người, trên đầu tường thành vẫn có cấm quân đứng canh như thường ngày, hai tòa bảo tháp phía đông và tây, cùng sáu tòa lầu vẫn đứng sừng sững hai bên, không khí trang nghiêm.

Lý Thế Dân gật đầu nói: "Kính khanh cẩn thận, không cần sát địch, chỉ cần giữ mình."

Kính Quân Hoảng cung kính đáp: “Mặt tướng hiểu, nguyện xả thân vì Tần vương cùng Thiếu soái.”

Khấu Trọng cảm nhận rõ ảnh hưởng của mấy chữ “Tần vương, Thiếu soái”. Sự liên minh giữa gã và Lý Uyên sở dĩ được quân dân toàn thành hoan nghênh là vì gã đã trở thành kẻ địch đáng sợ nhất của Đại Đường, uy lực trên cả liên quân Tái ngoại. Bây giờ gã từ bỏ tất cả, đem để vị nhường lại cho Lý Thế Dân, mà Lý Thế Dân vẫn được hoàng tộc trên dưới xem như một minh chủ, nay lại thêm Lý Uyên tận lực phò trợ, dĩ nhiên trên dưới đều một lòng đón nhận gã và Lý Thế Dân. Dù không có long phù, Kính Quân Hoảng vẫn hân hoan theo Thường Hà gia nhập phe của họ.

Các vệ quân đều đứng nghiêm cung kính.

Kính Quân Hoảng ra lệnh, gần trăm cấm quân phía sau đang đứng dàn hai hàng bên trong cửa đồng loạt tiến lên phía trước, để lộ ra mấy chục tấm khiên lớn bằng đồng dựng sát tường.

Lý Thế Dân đưa tay ra hiệu, cùng Khấu Trọng sánh vai bước vào. Các Phi Vân vệ, Huyền Giáp tinh binh từ hai bên ủa vào như nước chảy, cầm lấy khiên đồng xông lên phía trước.

Vương Huyền Thứ hô to: “Bày trận!”

Quân lính xông qua tầng cửa sâu năm trượng, tiến ra thông đạo rộng gần mười hai trượng ở giữa hai tầng cửa, chia làm ba lớp, lớp trước ngồi xuống đất, lớp thứ nhì quỳ dưới đất, lớp thứ ba đứng sau cùng, mỗi người đều cầm khiên, hình thành một khiên trận, có thể chống đỡ tên bắn vào, nhất là lớp sau cùng giơ khiên lên cao, nhìn như đồng thùng sắt xếp sát chồng lên nhau, gió thổi cũng không lọt.

Cùng lúc ấy, Trường Lâm quân từ tầng cửa thứ nhì xuất hiện, tên bắn ra như mưa, song đều trúng phải khiên bạt đi.

Tiếng vó ngựa rầm rập long trời từ phía Bắc môn của Đông cung vọng lại, chứng tỏ đúng như lời Thường Hà mật báo, Lý Kiến Thành dẫn Trường Lâm quân từ Đông cung đánh tới hòng cắt đứt đường rút lui của họ.

Phía Dịch Đình cung vang dội tiếng chân người. Có Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Hầu Hi Bạch trợ chiến, Ma Thường, Tống Pháp Lượng, Tống Sảng, Tống Bang chỉ huy hai ngàn binh tinh nhuệ, từ Dịch Đình cung xông ra nghênh đón quân Lý Kiến Thành.

Khấu Trọng và Lý Thế Dân cũng biết rõ Lý Hiếu Cung lúc này sẽ dẫn năm ngàn cấm vệ quân của Trình Mạc từ Hoành Quán quảng trường tiến vào Đông cung, cắt đứt đường rút lui của Kiến Thành, khiến hấn một khi thất trận không thể quay về cố thủ trong Đông cung. Lại còn có Lý Tĩnh làm chính, Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim làm phó, dẫn hai ngàn Huyền Giáp tinh binh từ Diên Gia cung tiến ra, khiến cho năm trăm Trường Lâm quân của Khả Đạt Chí tại Huyền Vũ môn trước sau đều thụ địch, không đường tiến thoái. Không đợi Lý Thế Dân dẫn dò, toàn thể binh lính của Kinh Quân Hoảng đều lui vào bên trong đại môn, dàn trận phòng thủ, để Khấu Trọng và Lý Thế Dân không phải lo ngại gì cả.

Khấu Trọng nói với Trương Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính Đức: "Phiền hai vị lưu lại đại môn trợ giúp Kinh phó thống lĩnh."

Uất Trì Kính Đức cùng Trương Tôn Vô Kỵ nhìn nhau, bởi nhiệm vụ của cả hai là không rời Lý Thế Dân nửa bước, liệu chết hộ vệ.

Lý Thế Dân mỉm cười nói: "Có Thiếu soái tại đây, các khanh còn lo ngại sự an toàn của bốn vương sao? Hà huống bốn vương có thể tự bảo vệ, còn không mau tuân lệnh Thiếu soái, nếu lỡ đại môn bị mất, chúng ta chớ hòng có người nào sống sót."

Nói chưa dứt lời, âm thanh giao chiến bên ngoài Huyền Vũ môn đã vang lên kịch liệt, Trường Lâm quân bắt đầu dùng khoái kỵ trường mâu và cung tên tấn công tầng cửa thứ nhất. Bọn họ có thể tưởng tượng lúc này Lý Kiến Thành đang lúng lúng lên như thế nào, nếu không có Thường Hà theo về bên họ, người của Kinh Quân Hoảng chỉ cần phối hợp, để cho Trường Lâm quân tiến thẳng vào, cùng người của Khả Đạt Chí trước sau giáp công, thì bọn họ chắc không còn manh giáp.

Uất Trì Kính Đức và Trương Tôn Vô Kỵ vội vã tuân lệnh thi hành.

Lý Thế Dân nhìn Khấu Trọng cười nói: "Khả Đạt Chí nên thức thời chứ?"

Khấu Trọng ung dung nhìn qua, thấy khiên trận do Vương Huyền Thứ chỉ huy chưa bắn lại một mũi tên nào, còn tên của kẻ địch không sao gây tổn thương cho một ai. Lúc này thế tên đã yếu đi, không còn ào ạt đáng sợ như ban đầu. Khả Đạt Chí chỉ có cách tấn công kiểu cận chiến. Cấm quân từ trên đầu tường, các tiểu lâu, và hai tòa bảo đông tây tràn ra, người người tay cầm cung tên nhưng án cung bất động, ý Lý Thế Dân nói "Khả Đạt Chí nên thức thời" tức là chỉ điều này, bởi từ trên cao bắn xuống, bọn họ có thể dễ dàng hạ sát bất cứ đối thủ nào.

Khấu Trọng không quan tâm cuộc chiến kịch liệt phía sau, lớn tiếng nói vọng ra: “Đạt Chí còn chưa dừng tay sao?”

Có tiếng Khả Đạt Chí vang lên: “Dừng tay!”

Tiếng tên chạm vào khiên sắt đang như mưa rào đột nhiên ngưng bật, sự yên lặng này càng làm nổi bật âm thanh huyền não bên ngoài Huyền Vũ môn.

Khấu Trọng vỗ nhẹ vai Lý Thế Dân, rồi lộn nhào ra phía trước một vòng, vượt qua khiên trận, đối diện với kẻ địch đang lộ vẻ hoảng hốt.

Khả Đạt Chí rẽ đám binh lính bước ra, đao vẫn còn trong vỏ, gượng cười nói: “Khả Đạt Chí này chưa từng bị thúc thủ bốn bề thụ địch như vậy, Thiếu soái quả có mưu lược xuất thần nhập hóa, Đạt Chí này khâm phục lắm!”

Lý Thế Dân tung người vọt lên tường thành, Thường Hà xuất hiện bên cạnh, cao giọng hô: “Tần vương vạn tuế!”

Chúng quân trong bảo và tiểu lâu cùng cất tiếng reo hò, lập lại câu trên lần nữa. Tiếp theo đó là tiếng reo của Huyền Giáp tinh binh cắt đứt hậu lộ của Khả Đạt Chí, thanh âm dậy trời. Tuy vẫn xưng Lý Thế Dân là Tần vương, song lúc này xem như cũng chẳng khác gì thiên tử của Đại Đường, nếu không tại sao lại hô “Vạn tuế.”

“Tần vương vạn tuế!”

Tiếng reo hò lần thứ ba là từ phía ngoài tường truyền vào, chúng tử Lý Thế Dân và Khấu Trọng đã khống chế toàn bộ cục diện.

Khấu Trọng mỉm cười nhìn Khả Đạt Chí, nói: “Chẳng phải Đạt Chí người không đủ sức chiến đấu, chỉ vì Kiến Thành vô năng, lại không được lòng người. Hà hà! Ta và người từng một lần là huynh đệ thì mãi mãi vẫn là huynh đệ. Hôm nay không cần người đầu hàng, chỉ cần một câu nói của người, chúng ta có thể khoác tay đến Phúc Tự lâu uống rượu luận thế sự. Người của người đương nhiên tự do rời đi, còn người của Thái tử chỉ cần nguyện ý hứa lời tận trung với Tần vương, Tần vương sẽ không xét chuyện cũ đâu.”

Khả Đạt Chí chỉ biết cười gượng, quay lại đảo mắt nhìn tướng sĩ của mình, thấy ai nấy sắc mặt đều tái ngắt, liền nói lớn: “Các người nghe chưa!”

Trong các tướng lĩnh bên phía Lý Kiến Thành, Phùng Lập Bản quân chức cao nhất vọt lên tiếng: “Chúng tướng nguyện đầu hàng Tần vương, xin nghe Tần vương phát lệnh.” Sau đó hấn hô to: “Giải giới đầu hàng!” Các tướng đều buông binh khí quỳ xuống. Chẳng bao lâu

binh tướng của Kiến Thành toàn bộ giải giới quỳ xuống đất, chỉ còn lại ba trăm chiến sĩ Đột Quyết chờ lệnh của Khả Đạt Chí.

Khả Đạt Chí ôn tồn nói bằng tiếng Đột Quyết: “Chúng ta có thể giữ binh khí cung tên, song phải rút khỏi cuộc chiến này.”

Họ Khả quay sang Khấu Trọng nói: “Chúng ta nên đi đâu nghỉ ngơi, xin Thiếu soái cho biết?”

Khấu Trọng hân hoan nói: “Lý Tịnh tướng quân sẽ an bài cho Đạt Chí các người. Ta và Tần vương lo xử lý cho xong chuyện Kiến Thành, rồi về kiểm người đi uống rượu. Hà! Trời cao quả đất huynh đệ chúng ta không bạc.”

Khấu Trọng, Lý Thế Dân, Thường Hà cùng đứng trên đỉnh tường, toàn bộ tình thế nằm gọn trong tầm mắt.

Ba ngàn tinh binh của Ma Thường, đội hình chỉnh tề di chuyển đến phía ngoài Huyền Vũ môn bố trí trận thế, đồn ba ngàn Trường Lâm quân của Lý Kiến Thành không thể không dời sang cánh phải Huyền Vũ môn bày trận ứng chiến. Bên ngoài Huyền Vũ môn tử thi trúng mai phục nằm la liệt. Trong cuộc tấn công Huyền Vũ môn, rõ ràng Kiến Thành tổn thất nặng mà không được gì.

Lý Hiếu Cung đi tiếp thu quân của Đông cung vẫn chưa thấy bóng dáng, tuy nhiên có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Khấu Trọng bước qua nói lớn: “Phụng mệnh Tần vương, kẻ nào chịu đầu hàng thì miễn tội chết.”

Lý Kiến Thành thúc ngựa bước ra, hai mắt tóe lửa phần nộ, gầm lớn: “Thường Hà, người dám bán rẻ ta, uống công ta một tay đề bạt người, người có còn là người nữa không?”

Thường Hà kiêu hãnh trả lời: “Thái tử âm mưu làm loạn, sao lại trách tôi không phải. Thường Hà này chỉ biết đại nghĩa, còn mọi chuyện khác đều không quan tâm. Thái tử nếu chịu đầu hàng, Tần vương có thể niệm tình huynh đệ mà miễn tội chết.”

Thiên quân vạn mã đối diện nhau bên ngoài Huyền Vũ môn im phăng phắc không một tiếng động, chỉ có tiếng hai người đối đáp vang vọng khắp cửa thành.

Lý Kiến Thành gằn giọng nói: “Muốn ta đầu hàng ư? Các người chỉ như những kẻ trúng độc, ngoài mạnh trong yếu. Hỡi các tướng sĩ! Tiến lên! Thắng lợi ắt thuộc về chúng ta.”

Khấu Trọng và Lý Thế Dân nghe xong đưa mắt nhìn nhau. Lý Kiến Thành gào thét như một kẻ điên xông về phía Ma Thường, ra lệnh tấn công.

Đám Trường Lâm quân nào có ai chịu theo hắn đi tìm chết, người người gò ngựa đứng tại chỗ, chỉ còn một mình Lý Kiến Thành phóng ngựa đến tấn công binh trận của Thiệu soái và liên quân Tống gia. Tội nghiệp cho Lý Kiến Thành, không hay biết chẳng có ai theo mình, vẫn cao giọng hô "Tiến lên! Tiến lên!"

Khấu Trọng và Lý Thế Dân thầm kêu không xong, Ma Thường hô lớn: "Bắn tên!"

oOo

Khấu Trọng và Lý Thế Dân vừa đến bên ngoài Ngự thư phòng thì Lý Thần Thông cùng Phong Đức Di bước ra nghênh tiếp. Họ Lý nói: "Hoàng thượng sau khi tỉnh lại, kiên quyết đòi đến Ngự thư phòng, bọn thuộc hạ không dám ngăn cản."

Khấu Trọng nhíu mày hỏi: "Hoàng thượng có hiểu đã xảy ra chuyện gì không?"

Phong Đức Di đáp: "Tú Ninh Công chúa đã giải thích cho hoàng thượng rõ, ngài chỉ nghe mà không nói gì."

Lý Thế Dân hỏi: "Thế Tú Ninh đâu?"

Lý Thần Thông đáp: "Vẫn còn trong Ngự thư phòng, bầu bạn cùng hoàng thượng."

Khấu Trọng ngăn Lý Thế Dân đang định bước vào thư phòng, kiên quyết nói: "Tốt nhất để ta một mình vào gặp hoàng thượng."

Lý Thế Dân ngăn người ra một chút, rồi gật đầu đồng ý.

Lý Thần Thông nói với Khấu Trọng: "Thiếu soái theo tôi."

Hai người tiến vào Ngự thư phòng đang được bảo vệ nghiêm ngặt. Đến ngoài cửa, Lý Thần Thông nói vọng vào: "Bẩm cáo hoàng thượng, Thiếu soái cầu kiến."

Một lát sau, cửa phòng từ từ mở, gương mặt mệt mỏi của Lý Tú Ninh hiện ra. Bắt gặp cái nhìn của Khấu Trọng, mắt nàng để lộ thần sắc phức tạp khiến Khấu Trọng phải động lòng. Nàng khẽ nói: "Mời Thiếu soái vào."

Khấu Trọng đi sát qua bên vai Tú Ninh bước vào. Tú Ninh ở lại bên ngoài, khép nhẹ cánh cửa lại, trong phòng chỉ còn mình Khấu Trọng và Đại Đường Hoàng đế Lý Uyên đang ngồi sau bàn.

Tinh thần của Lý Uyên vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, sắc mặt nhợt nhạt. Trong thư phòng rộng rãi sáng sủa, trông nhà vua chẳng những cô độc thê lương, mà còn như bỗng nhiên già đi nhiều.

Nhà vua lặng lẽ nhìn Khấu Trọng đến gần, trầm giọng hỏi: "Kiến Thành ra sao?"

Khấu Trọng chán nản nói: "Chúng thần vốn muốn lưu lại tính mạng cho Thái tử, nhưng Thái tử cố chấp không nghe, nên đã bị loạn tiễn bắn chết ngoài Huyền Vũ môn."

Thân hình Lý Uyên run lên, ngẩng đầu nhìn lên rường nhà, hai mắt rung rung lệ. Bỗng nhà vua đứng dậy bước đến bên cửa sổ, quay lưng lại Khấu Trọng mà nói: "Lý Uyên ta chưa tạ ân Thiệu soái cứu mạng."

Khấu Trọng bước đến trước bàn thì dừng lại, thở dài nói: "hoàng thượng không cần bận tâm điều ấy."

Lý Uyên trầm mặc giây lát, chậm rãi nói: "Các người tính chính đồn tàn cực như thế nào?"

Khấu Trọng cung kính nói: "Hiện nay văn võ bá quan cùng tể tỵ ngoài Thái Cực điện, đang chờ cử hành đại lễ kết minh. Nếu hoàng thượng đồng ý mượn cơ hội này cùng quần thần công bố chọn người kế thừa, Khấu Trọng này có thể đại diện cho Thiệu Soái quân, Tống gia quân và Giang Hoài quân mà tuyên thệ tận trung cùng Đại Đường. Như vậy đại nghiệp thống nhất thiên hạ của Đại Đường mười phần đã được tám, chín. Thỉnh hoàng thượng định đoạt."

Lý Uyên quay phắt lại, hai mắt tinh quang ngời ngời, lạnh lùng nói: "Thiệu soái tạo được nghiệp lớn không phải dễ, tại sao dễ dàng chịu buông tay?"

Khấu Trọng bình thản đáp: "Nếu có nửa lời nói dối, xin cho Khấu Trọng này không bao giờ được siêu sinh. Hoàng thượng hẳn biết rõ hơn ai hết những nỗi khổ và vui của ngôi vị Hoàng đế, Khấu Trọng này bỏ ngai vua mà không tiếc, là muốn bỏ cái khổ để được cái vui. Ngôi vị kia hãy để Thế Dân huynh đảm nhiệm. Khấu Trọng này rất vui vẻ tán thành. Lúc này Đại Đường vẫn còn nằm trong tình thế thành bại chưa định, cần lập tức ổn định lòng quân, phần chấn sĩ khí, để mọi người một lòng kháng cự Tái ngoại liên quân. Xin hoàng thượng minh xét."

Nét mặt Lý Uyên hòa hoãn lại, than rằng: “Thiếu soái đúng là thuyết khách giỏi.”

Khấu Trọng cười gượng nói: “Quá khứ đã thành quá khứ, chúng ta cần hướng tới tương lai. Trường An toàn bộ đã nằm trong vòng khống chế của Thế Dân huynh, chỉ chờ hoàng thượng tuyên thị thánh ý cùng quần thần.”

Lý Uyên chán chường nói: “Bỏ hết đi thôi! Lần này Đại Đường ta suýt bị gian tà lật đổ, thân trầm cũng khó bảo toàn, mọi sự đều do Lý Uyên này chịu trách nhiệm lớn nhất. Trẫm không còn mặt mũi nào ngồi trên ngôi này. Thiếu soái bảo Thế Dân vào gặp trẫm, trẫm sẽ lập tức nhường hoàng vị. Sau khi tuyên thị ngoài Thái Cực điện, trẫm sẽ lui về An Nghĩa cung. Về phần Kiến Thành và Nguyên Cát, hãy truyền cho văn võ bá quan hay, hai kẻ ấy cấu kết ngoại nhân với ý đồ phá hoại kết minh, hành thích Thiếu soái, đáng tội tử hình tại Huyền Vũ môn.”

Khấu Trọng không muốn nhà vua mất mặt, vội quỳ xuống nói: “Đa tạ long ân của hoàng thượng, vì thần Khấu Trọng còn có một thỉnh cầu, dám mong hoàng thượng cho phép nói ra.”

Lý Uyên bước vòng qua chiếc bàn, đỡ Khấu Trọng dậy, gượng cười nói: “Nói thẳng ra, từ lúc trẫm biết được Thiếu soái chính là thần y Mạc Nhất Tâm, trẫm chẳng những rất bội phục, mà còn thực lòng thích người. Thiếu soái thắng mà không kiêu. Kiến Thành và Nguyên Cát thật không sao bì được. Có điều gì người cứ nói.”

Khấu Trọng khó khăn nói: “Đồng phi muốn một mình định cư tại Lạc Dương.”

Lý Uyên hơi ngạc nhiên, nhưng hiểu ngay hàm ý của Khấu Trọng, khóe miệng lộ một nét cười thê lương, gật đầu nói: “Y lời Thiếu soái. Tính tình Thục Ni quả không thích hợp ở lâu trong cung. Lệnh cho Doãn phi và cha nàng cùng rời thành, từ nay ta không muốn gặp lại họ nữa.”

Khấu Trọng bước ra khỏi Ngự thư phòng, Lý Thế Dân, Phong Đức Di, Lý Thần Thông, Lý Tú Ninh vội bước đến vây quanh.

Chẳng ngờ Khấu Trọng lại nói: “Bọn Tất Huyền đột nhiên bỏ đi, khiến ta có dự cảm bất tường.”

Bốn người chẳng hiểu đầu đuôi, không hiểu tại sao Khấu Trọng lại nói đến chuyện chẳng liên quan gì đến cuộc gặp Lý Uyên.

Lý Thế Dân gật đầu nói: “Đúng là khiến người sinh nghi.”

Khấu Trọng nói: "Chúng ta không thể không tính tới nước cờ tệ nhất. Giả sử Tái ngoại liên quân đã âm thầm xâm nhập Quan Trung, bởi thế khi nhận được tin báo, Tất Huyền bèn vội vã bỏ đi, vì thành hay bại là do ngoài thành chứ không phải trong thành. Trên phương diện của kẻ địch, chúng ta càng loạn chúng càng có lợi. Vả lại địa vị của Tất Huyền, cũng không thích hợp trực tiếp xen vào cuộc tranh đấu chính trị, chưa kể Tất Huyền vẫn cho rằng chúng ta chắc chắn đại bại, không cần hẳn phải đích thân xuất thủ."

Lý Thần Thông gật đầu nói: "Thiếu soái nói đúng, người Đột Quyết vốn đến đi mau như gió, tấn công người lúc không phòng bị, thì làm sao chịu bỏ qua cơ hội tốt hiếm hoi, không nhân lúc loạn mà công phá Trường An."

Phong Đức Di vui mừng nói: "May mà chúng ta bây giờ đã mưa tạnh trời trong, Trường An không còn lung lay. Vậy hoàng thượng có chỉ thị gì?" Câu hỏi sau cùng của hắn cũng là câu hỏi của mọi người.

Lý Tú Ninh kêu nhỏ: "Khấu Trọng!"

Một nụ cười từ từ nở trên miệng Khấu Trọng, gã bất chợt chớp lấy hai tay Lý Thế Dân giơ lên, cười ha hả nói: "Nhân tay Thế Dân huynh lúc này chưa biến thành long thủ, phải nắm trước một cái."

Lý Thần Thông và Phong Đức Di cả mừng. Phải biết rằng nếu Lý Uyên vẫn còn tại đế vị, tuy nói quyền hành chuyển sang tay Lý Thế Dân, nhưng trên danh nghĩa thì lão vẫn là Đại Đường thiên tử, như vậy thì những kẻ từng bội phản sao có ngày nào được yên tâm. Lý Thế Dân lên ngôi Hoàng đế thì mọi việc chuyển sang một cục diện khác.

Lý Thế Dân sững sờ nói: "Chớ có phóng đại!"

Khấu Trọng cười nói: "Thế Dân huynh hiểu rõ tính ta mà, nhưng lần này đoán sai rồi. Ta không nói ngoa nửa chữ, phụ hoàng của huynh muốn gặp huynh lập tức. Lễ kết minh sẽ biến thành lễ truyền ngôi, cũng là lễ tuyên thệ tận trung của ta đối với Lý Thế Dân huynh, hà hà!"

Lý Thế Dân bình tĩnh lại, lên tiếng: "Chúng ta nên đối phó thế nào với đại quân Hiệt Lợi."

Chỉ một phản ứng này đủ thấy ưu điểm của Lý Thế Dân, chẳng những không bị tin mừng làm cho hồ đồ, mà còn hiểu ngay thâm ý của Khấu Trọng khi nói đến liên quân Tái ngoại. Vì quyền quyết định đã rơi vào tay Lý Thế Dân, cần nắm bắt thời cơ mà quyết định.

Khấu Trọng nói: “Đội ơn tân hoàng tín nhiệm và ân chuẩn, vi thần lập tức lo việc này, sẽ dùng phi cấp truyền thư đưa tin, bảo đảm trong vòng chín ngày, các binh đoàn cần vương tinh nhuệ từ khắp nơi trong Đại Đường quốc sẽ tập hợp tại bình nguyên Quan Trung, phía bắc Trường An, phía nam Trường Giang, để tỏ cho ngoại tộc muốn xâm phạm biết dừng khí và tinh thần đoàn kết của quân dân Trung thổ chúng ta.” Nói xong Khấu Trọng buông tay Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân cười nói: “Ta vẫn nói chỉ một câu, lời của Khấu Trọng cũng là lời của Lý Thế Dân này.”

Dứt lời bèn đi vào gặp Lý Uyên.

- o O o -